

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 827

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 octombrie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
732. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2	M.194. — Ordin al ministrului apărării naționale privind conferirea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> unor maiștri militari și subofițeri din Ministerul Apărării Naționale	12
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 288 din 7 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, art. 248 din Codul penal din 1969 coroborat cu art. 297 alin. (1) din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 13 ² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.....	2–6	573. — Ordin al președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar pentru modificarea și completarea Normelor privind organizarea și desfășurarea examenului de competență profesională, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 135/2018.....	12–14
Decizia nr. 401 din 6 iunie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (6) și (15) din Codul de procedură penală	6–10	5.071. — Ordin al ministrului educației naționale, interimar, pentru completarea Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.232/2013 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu Program Prolungit „Paradisul Prichindeilor” din municipiul Cluj-Napoca	14–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
M.192. — Ordin al ministrului apărării naționale privind conferirea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> unor ofițeri din Ministerul Apărării Naționale	11	5.078. — Ordin al ministrului educației naționale, interimar, pentru completarea Ordinului ministrului educației naționale nr. 3.618/2014 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Anastasia Popescu” din municipiul București	15
M.193. — Ordin al ministrului apărării naționale privind conferirea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> unor preoți militari din Ministerul Apărării Naționale	11		

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 801/2019,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 10 octombrie 2019, domnul Alexandru Ioan Chereji, procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, delegat în funcția de procuror șef adjunct al Secției de resurse umane și documentare din cadrul acestei unități de parchet, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 10 octombrie 2019.
Nr. 732.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A N r. 288

din 7 mai 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, art. 248 din Codul penal din 1969 coroborat cu art. 297 alin. (1) din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, art. 248 din Codul penal din 1969 coroborat cu art. 297 alin. (1) din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 13² din Legea

nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Ilie Nicolae în Dosarul nr. 1.888/114/2015 al Tribunalului Buzău — Secția penală. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.792D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost în mod legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta susține că, în ceea ce privește dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 coroborat cu art. 297 alin. (1) din Codul penal, precum și dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, întrucât critica vizează însăși existența textelor legale ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016, sunt aplicabile considerentele reținute în Decizia nr. 515 din 5 iulie 2016, excepția de

neconstituționalitate fiind neîntemeiată. În ceea ce privește dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, invocă Decizia nr. 447 din 28 iunie 2018 și solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.888/114/2015, **Tribunalul Buzău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, art. 248 din Codul penal din 1969 coroborat cu art. 297 alin. (1) din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 132 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.** Excepția a fost ridicată de Ilie Nicolae, în calitate de inculpat în cauza penală în care a fost trimis în judecată prin Rechizitoriul nr. 14/P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Ploiești, pentru săvârșirea, printre altele, a infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 cu raportare la art. 297 din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține că dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal sunt neconstituționale, întrucât, prin aplicarea, alături de pedeapsa principală, a unui spor obligatoriu de o treime din totalul celorlalte pedepse se ajunge de cele mai multe ori la o pedeapsă rezultantă al cărei quantum nu este reglementat cu claritate prin lege. Se arată că, în acest fel, conform textului criticat, pot fi stabilite și aplicate pedepse rezultante exagerat de mari pentru infracțiuni al căror maxim special este mult inferior pedepsei rezultante stabilite, situație în care este încălcat principiul legalității pedepsei. Se susține că un astfel de quantum al pedepsei rezultante nu este reglementat de legea penală și este stabilit fără a fi raportat la un criteriu obiectiv, cum ar fi maximumul special al pedepsei. Chiar dacă legiuitorul a reglementat prin art. 39 alin. (2) din Codul penal o așa-zisă plafonare a pedepsei rezultante, aceasta nu are la bază un element cert, astfel că nu înlătură caracterul nelegal al pedepsei dispuse prin hotărârea de condamnare. Se mai susține că pedepsele stabilite pe baza soluției legislative criticate sunt similare tratamentelor inumane sau degradante, încălcând prevederile art. 3 și art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

6. Așadar, autorul excepției susține că prevederile legale contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a supremației legii, prin raportare la prevederile Legii nr. 24/2000, art. 11 privind dreptul intern și dreptul internațional, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la convențiile și tratatele la care România este parte, precum și ale art. 23 alin. (11) și (12) privind libertatea individuală.

7. În susținerea criticilor referitoare la neconstituționalitatea art. 248 din Codul penal din 1969 coroborat cu art. 297 alin. (1) din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 132 din Legea nr. 78/2000, autorul face trimitere la Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, reproducând considerentele reținute de Curtea Constituțională în adoptarea soluției de admitere a excepției de neconstituționalitate care a vizat dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969, ale art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 132 din Legea nr. 78/2000 și de constatare a constituționalității acestora în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”. Chiar dacă, prin raportare la jurisprudența Curții, Decizia nr. 405 din 15 iunie

2016 ar putea fi considerată ca fiind una de interpretare a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal, totuși, analizând în ansamblul său această decizie, se poate constata că în considerentele sale aceasta a trasat anumite jaloane obligatorii pentru legiuitor în procesul de armonizare a legislației cu prevederile constituționale. Cum legiuitorul, fie el Guvern sau Parlament, nu a respectat termenul de 45 de zile, prevăzut de art. 147 din Constituție, termen care a expirat la 20 august 2016, textul art. 297 alin. (1) din Codul penal, în întregul său, a încetat să își mai producă efectele juridice.

8. Autorul excepției susține că efectele Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016 se extind și asupra art. 132 din Legea nr. 78/2000 datorită faptului că aceste prevederi legale constituie o agravantă specială a prevederilor art. 297 alin. (1) din Codul penal. Atâta vreme cât aceste prevederi au încetat să își mai producă efectele juridice, începând cu data de 20 august 2016, dispozițiile art. 132 din Legea nr. 78/2000 nu mai pot subzista în mod autonom.

9. **Tribunalul Buzău — Secția penală** consideră că excepția având ca obiect dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal este neîntemeiată, întrucât soluția legislativă criticată reprezintă o opțiune de politică penală a legiuitorului.

10. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 248 din Codul penal din 1969 coroborat cu art. 297 alin. (1) din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 132 din Legea nr. 78/2000, instanța, având în vedere tehnica de reglementare în ceea ce privește și alte infracțiuni prin care se produce o vătămare sau o pagubă subiectului pasiv, apreciază că legiuitorul nu operează întotdeauna cu praguri valorice ale pagubei sau ale vătămării produse, aceste aspecte ținând de interpretarea pe care organele judiciare o dau faptelor analizate, raportat și la noile instituții juridice cu privire la oportunitatea exercitării acțiunii penale, dar și la consecințele deosebit de grave ale unor infracțiuni.

11. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Avocatul Poporului** arată că, referitor la prevederile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, își menține punctul de vedere exprimat și reținut de Curtea Constituțională, de exemplu, în Deciziile nr. 256 din 5 mai 2016 și nr. 329 din 24 mai 2016, în sensul că dispozițiile legale criticate, potrivit cărora în cazul concursului de infracțiuni, când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, sunt constituționale.

13. În ceea ce privește dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal, Avocatul Poporului face trimitere la Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a reținut că defectuositatea îndeplinirii unui act trebuie stabilită numai prin raportare la legea în domeniu.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, art. 248 din Codul penal din 1969 coroborat cu art. 297 alin. (1) din Codul penal, precum și dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal: „*În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează: [...] b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;*”;

— Art. 248 din Codul penal din 1969: „*Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*”;

— Art. 297 alin. (1) din Codul penal: „*Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*”;

— Art. 13² din Legea nr. 78/2000: „*În cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.*”

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, art. 11 privind dreptul intern și dreptul internațional, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea de drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) și (12) privind prezumția de nevinovăție și principiul legalității pedepsei, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, precum și ale art. 124 alin. (3), care consacră principiul independenței judecătorilor. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 3 și art. 7 paragraful 1 teza a doua din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la legalitatea incriminării și a pedepsei, precum și ale art. 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, privind interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, fiind pronunțate, în acest sens, Decizia nr. 711 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 913 din 9 decembrie 2015, Decizia nr. 788 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 8 martie 2018, Decizia nr. 740 din 23 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 21 martie 2018, Decizia nr. 447 din 28 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 928 din 2 noiembrie 2018, prin care excepția de neconstituționalitate invocată a fost respinsă, ca neîntemeiată.

19. Prin Decizia nr. 711 din 27 octombrie 2015, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate reglementează în materia sancționării concursului de infracțiuni săvârșite de persoana fizică, infractor major, pentru ipoteza în care s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, stabilind tratamentul penal al concursului de infracțiuni prin aplicarea sistemului cumulului

juridic cu spor obligatoriu și fix. Așadar, potrivit prevederilor precitate, dacă pentru infracțiunile concurente s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, se va aplica pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite. În context, Curtea a reținut că o limitare cu privire la cuantumul pedepsei rezultante ce urmează a fi executată se face prin dispozițiile art. 60 din Codul penal, aceasta neputând fi mai mare de 30 de ani de închisoare.

20. În actualul Cod penal, legiuitorul român are o orientare mai degrabă preventivă decât represivă, de vreme ce a optat pentru reducerea limitelor speciale de pedeapsă pentru mai multe infracțiuni, concomitent cu înăsprirea tratamentului penal al pluralității de infracțiuni, în contextul în care critica principală a tendințelor legislative anterioare de majorare a limitelor maxime de pedeapsă, ca principal instrument de combatere a unor infracțiuni, a fost aceea că sistemul sancționator al vechiului Cod penal nu mai reflecta în mod corect sistemul valorilor sociale pe care legea penală este chemată să le protejeze. Astfel, în expunerea de motive la proiectul Legii privind Codul penal se arată că „soluția de dorit nu este deci o majorare dusă la absurd a limitelor de pedeapsă, care nu face altceva decât să nesocotească ierarhia valorilor sociale într-o societate democratică”. Pe de altă parte, legiuitorul a urmărit ca noul Cod penal să ofere și instrumente mult mai eficiente pentru individualizarea și sancționarea pluralității de infracțiuni, în condițiile în care, sub imperiul fostei reglementări, pluralitatea de infracțiuni, deși un indiciu important privind pericolozitatea sporită a infractorului, rămânea practic nesancționată, cauza de agravare fiind în foarte multe situații ignorată de instanțe în stabilirea pedepsei rezultante, din cauza faptului că sporul de pedeapsă prevăzut de lege avea un caracter facultativ. Astfel, noul Cod penal răspunde unei puternice exigențe sociale, de a reglementa mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional. Potrivit expunerii de motive la proiectul Legii privind Codul penal, „într-un stat de drept, întinderea și intensitatea represiunii penale trebuie să rămână în limite determinate, în primul rând, prin raportare la importanța valorii sociale lezate pentru cei care înfrâng pentru prima oară legea penală, urmând să crească progresiv pentru cei care comit mai multe infracțiuni înainte de a fi definitiv condamnați și cu atât mai mult pentru cei aflați în stare de recidivă. De aceea, limitele de pedeapsă prevăzute în partea specială trebuie corelate cu dispozițiile părții generale, care vor permite o agravare proporțională a regimului sancționator prevăzut pentru pluralitatea de infracțiuni”. Așadar, în cazul concursului de infracțiuni, pe lângă pedeapsa cea mai grea cu închisoarea — singura sancțiune aplicată, în mod obișnuit, de către instanțe sub legea veche —, sub imperiul legii noi este obligatorie aplicarea unui spor egal cu o treime din totalul celorlalte pedepse. Având în vedere toate cele arătate, Curtea a reținut că, întrucât săvârșirea mai multor infracțiuni de către aceeași persoană demonstrează o perseverență pe calea infracțională a acesteia, sunt necesare sisteme de sancționare adecvate pentru asigurarea constrângerii și reeducării, iar reglementarea acestora nu trebuie să se facă decât cu respectarea Constituției și a supremației sale (paragrafele 24, 26, 27 și 28).

21. Prin aceeași decizie, Curtea a mai reținut că reglementarea tratamentului penal al concursului de infracțiuni intră în atribuțiile organului legiuitor, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, care, realizând o individualizare legală a sancțiunilor în materie, apreciază în concret în funcție de o serie de criterii, printre care și frecvența fenomenului infracțional. Așa fiind, Curtea a reținut că, prin adoptarea noului regim juridic de sancționare a celor două forme de concurs de infracțiuni, real și formal — cât privește persoana fizică, infractor major —, reglementând mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere.

22. De asemenea, Curtea nu a reținut nici susținerile autorului excepției potrivit cărora prevederile constituționale ale art. 23 referitor la libertatea individuală ar fi încălcate de dispozițiile de lege criticate. Libertatea individuală nu are caracter absolut, fiind necesar a se exercita între coordonatele stabilite de ordinea de drept, așa încât încălcarea regulilor care compun ordinea de drept autorizează legiuitorul să reglementeze, în funcție de gravitatea comportamentului infracțional, norme penale care vizează direct libertatea persoanei. Aceste dispoziții penale însă trebuie să fie strict delimitate și condiționate, astfel încât libertatea individuală să fie respectată. Or, Curtea a constatat că normele criticate permit o individualizare judiciară a pedepsei principale (rezultante) în caz de concurs de infracțiuni „în condițiile și în temeiul legii”, potrivit art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală, o garanție împotriva unei eventuale ingerințe arbitrare a judecătorului în libertatea individuală reprezentând-o limita generală a pedepsei închisorii impusă de lege. Așadar, o limitare cu privire la cuantumul pedepsei rezultante ce urmează a fi executată se face prin dispozițiile art. 60 din Codul penal, aceasta neputând fi mai mare de 30 de ani de închisoare. Cu alte cuvinte, dacă sporul obligatoriu ar depăși limita generală a pedepsei închisorii impusă de lege, pedeapsa s-ar reduce corespunzător (paragraful 44).

23. De asemenea, prin Decizia nr. 447 din 28 iunie 2018, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate prevăd reguli clare, precise și previzibile de stabilire a pedepsei în cazul concursului de infracțiuni, atunci când pentru faptele săvârșite s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, reguli a căror aplicare duce la stabilirea unei pedepse rezultante care nu poate depăși maximul general al pedepselor penale cu închisoarea, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea prin textul criticat a dispozițiilor art. 7 paragraful 1 teza a doua din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la legalitatea incriminării și a pedepsei, astfel cum acestea au fost preluate la art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală. Curtea a reținut că nu poate fi constatată nici încălcarea dispozițiilor convenționale și a celor de drept european referitoare la interdicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante, astfel cum acestea se regăsesc la art. 22 alin. (2) din Constituție, aplicarea textului criticat neputând afecta integritatea fizică sau psihică ori demnitatea persoanei condamnate câtă vreme pedeapsa rezultantă nu depășește maximul general al pedepsei prevăzut la art. 60 din Codul penal.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea jurisprudenței anterior invocate, atât soluția, cât și considerentele reținute în deciziile mai sus menționate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969 coroborat cu art. 297 alin. (1) din Codul penal, Curtea reține că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din data de 8 iulie 2016, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”. În ceea ce privește dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969, Curtea reține că, prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 iunie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”. În acest sens, Curtea a reținut că argumentele prezentate în cuprinsul Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016 sunt pe deplin aplicabile și în cazul dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969.

26. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate referitoare la lipsa unui prag valoric sau a intensității vătămării rezultate din comiterea faptei, Curtea constată că, prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, a reiterat considerentele Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, prin care a subliniat că revine legiuitorului sarcina de a reglementa valoarea pagubei și gravitatea vătămării rezultate din comiterea faptei de „abuz în serviciu”, cu aplicarea principiului *ultima ratio*, astfel cum acesta a fost dezvoltat în doctrină și jurisprudență (inclusiv cea a Curții Constituționale), aceste circumstanțieri fiind necesare delimitării răspunderii penale de celelalte forme de răspundere juridică. Totodată, Curtea a reținut că, dată fiind natura omisiunii legislative relevante, instanța constituțională nu are competența de a complini acest viciu normativ, întrucât și-ar depăși atribuțiile legale, acționând în sfera de competență a legiuitorului primar sau delegat, acesta fiind singura autoritate care are obligația de a reglementa pragul valoric sau intensitatea vătămării rezultate din comiterea faptei în cuprinsul normelor penale referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu. Pe cale de consecință, ținând seama de dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și de cele ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, „În România, respectarea [...] legilor este obligatorie”, Curtea a subliniat că legiuitorul are obligația de a reglementa pragul valoric al pagubei și intensitatea vătămării dreptului sau interesului legitim rezultate din comiterea faptei în cuprinsul normelor penale referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, pasivitatea acestuia fiind de natură să determine apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

27. Cu referire la dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal, Curtea a observat că Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 reprezintă o decizie interpretativă, astfel încât excepția de neconstituționalitate, care vizează înțelesul normei juridice care nu a fost exclusă din cadrul constituțional prin decizia anterioară, poate face obiectul controlului de constituționalitate. Raportat la cele anterior arătate, Curtea constată însă că autorul prezentei excepții de neconstituționalitate formulează critici care vizează textul de lege în forma anterioară constatării neconstituționalității sale, prin prisma faptului că legiuitorul nu a intervenit asupra acestuia, după pronunțarea Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016.

28. Având în vedere că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale” și ținând cont de faptul că deciziile nr. 405 din 15 iunie 2016 și nr. 392 din 6 iunie 2017, mai sus menționate, au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, anterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal este inadmisibilă.

29. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții, constatănd constituționalitatea acestora. Prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, Curtea a reținut că infracțiunea prevăzută de norma criticată constituie, astfel cum prevede și titlul secțiunii din care face parte, o infracțiune asimilată celor de corupție, prin modul în care a fost incriminată constituind o formă specială a infracțiunii de abuz în serviciu. Curtea a observat că, în legislația penală, în raport cu elementele componente, pot exista norme complete și norme incomplete, acestora din urmă lipsindu-le fie dispoziția, fie sancțiunea, fie elementele ale acestora, pe care le împrumută din conținutul altor norme. În legătură cu normele de trimitere, Curtea, prin Decizia nr. 82 din 20 septembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 19 martie 1996, a statuat că trimiterea de la un text de lege la

altul, în cadrul aceluiași act normativ sau din alt act normativ, este un procedeu frecvent utilizat în scopul realizării economiei de mijloace. Pentru a nu se repeta de fiecare dată, legiuitorul poate face trimitere la o altă prevedere legală, în care sunt stabilite expres anumite prescripții normative. Efectul dispoziției de trimitere constă în încorporarea ideală a prevederilor la care se face trimiterea în conținutul normei care face trimitere. Se produce astfel o împlinire a conținutului ideal al normei care face trimiterea cu prescripțiile celui alt text. În lipsa unei atari operații, legiuitorul ar fi încadrat, evident, acest text în forma scrisă a textului care face trimitere. Astfel, potrivit art. 5 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, „*Atunci când o normă penală face trimitere la o altă normă determinată, de la care împrumută unul sau mai multe elemente, modificarea normei*

completatoare atrage și modificarea normei incomplete”. Prin urmare, analiza întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 trebuie să se raporteze la dispozițiile art. 246 și art. 248 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal, astfel cum acestea au fost reconfigurate prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 și Decizia nr. 397 din 13 iunie 2017, dispoziția criticată fiind o normă incompletă, de trimitere (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 6 iunie 2017, paragrafele 58—60).

30. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea jurisprudenței anterior invocate, Curtea urmează să respingă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

31. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ilie Nicolae în Dosarul nr. 1.888/114/2015 al Tribunalului Buzău — Secția penală și constată că dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal și cele ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969 coroborat cu art. 297 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Buzău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 401

din 6 iunie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (6) și (15) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (6) și (15) din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Câmpulung în Dosarul nr. 1.251/205/2017 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.741D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.089D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Onuț în Dosarul nr. 1.765/314/2017 al Judecătoria Suceava.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Răzvan Horațiu Radu.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.089D/2017 la Dosarul nr. 1.741D/2017, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că instanța de contencios constituțional a mai analizat problematica supusă atenției în prezentele cauze prin Decizia nr. 679 din 6 noiembrie 2018, paragrafele 19, 20, 24 și 25.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 4 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.251/205/2017, **Judecătoria Câmpulung a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (6) și (15) din Codul de procedură penală.**

8. Prin Încheierea din 24 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.765/314/2017, **Judecătoria Suceava a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală.**

9. Excepția a fost ridicată din oficiu de către Judecătoria Câmpulung și de Ilie Onuț în dosarele de mai sus având ca obiect soluționarea unor cereri de confirmare a soluției procurorului de renunțare la urmărirea penală.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii susțin că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece, deși conferă judecătorului de cameră preliminară aptitudinea de a verifica sub aspectul legalității și temeiniciei soluția de renunțare la urmărirea penală, în situația constatării unor disproporții vădite între fapta săvârșită și măsurile impuse de procuror, nu prevăd ca soluție și posibilitatea cenzurării conținutului sau a înlăturării uneia sau mai multor dintre obligațiile impuse de procuror în aplicarea art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală, după cum nu prevăd nici posibilitatea instanței de a putea impune noi obligații.

11. Această modalitate de reglementare constituie o limitare a atribuțiilor recunoscute de către Constituție judecătorului, acesta fiind singurul care realizează actul de justiție. De altfel, prin Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, paragraful 27, Curtea Constituțională a statuat deja că, prin posibilitatea procurorului de a dispune suspectului/inculpatului să îndeplinească una sau mai multe obligații, acesta se plasează pe poziția de judecător al cauzelor, aplicând măsuri similare pedepselor, printr-un act care nu este nici administrativ, nici jurisdicțional.

12. De asemenea, se împiedică accesul efectiv la justiție în cazul verificării sub aspectul legalității și temeiniciei soluției de către judecătorul de cameră preliminară, în ipoteza în care probatoriul este complet și nu se impune trimiterea cauzei la procuror în vederea redeschiderii urmăririi penale.

13. **Judecătoria Suceava** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât nu reglementează posibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a interveni asupra măsurilor/obligațiilor impuse suspectului/inculpatului de către procuror în situația în care constată că acestea sunt

disproporționate prin raportare la circumstanțele concrete din care a rezultat soluția de renunțare la urmărirea penală.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

15. **Guvernul** consideră, în punctul său de vedere exprimat în Dosarul nr. 1.741D/2017, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în urma modificărilor aduse Codului de procedură penală prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, renunțarea la urmărirea penală este supusă în mod obligatoriu confirmării judecătorului de cameră preliminară.

16. Prin ipoteză, obligațiile prevăzute de art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală pot fi stabilite numai atunci când suspectul sau inculpatul este cunoscut. Or, într-o asemenea situație devin incidente prevederile art. 318 alin. (3) din același cod care îl obligă pe procuror ca la aprecierea interesului public în urmărirea faptei — deci la întemeierea în fapt a soluției de renunțare la urmărirea penală — să aibă în vedere nu doar materialitatea faptei [conținutul și împrejurările acesteia, modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit, urmările produse sau care s-ar fi putut produce — art. 318 alin. (2) din Codul de procedură penală], ci și persoana suspectului sau a inculpatului, conduita sa anterioară și atitudinea de după săvârșirea infracțiunii, precum și eforturile depuse pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii. De asemenea, modul în care procurorul evaluează aceste din urmă aspecte se reflectă în conținutul concret al obligațiilor pe care le stabilește în sarcina inculpatului.

17. Potrivit art. 318 alin. (14) și (15) din Codul de procedură penală, soluționând cererea procurorului de confirmare a renunțării la urmărirea penală, judecătorul de cameră preliminară este chemat să verifice nu doar legalitatea, ci și temeinicia soluției respective.

18. Întrucât inexistența interesului public în efectuarea urmăririi penale se constată de procuror ținând seama inclusiv de circumstanțele personale ale inculpatului, decizia de a nu-i impune acestuia una sau mai multe dintre obligațiile prevăzute la art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală poate constitui pentru judecătorul de cameră preliminară un motiv suficient pentru a aprecia că renunțarea la urmărirea penală este neîntemeiată și a hotărî, în consecință, respingerea cererii de confirmare și desființarea soluției. Așadar, deși nu poate să stabilească în sarcina inculpatului obligațiile pe care procurorul a omis să le impună, judecătorul de cameră preliminară are în mod implicit competența de a cenzura ordonanța inclusiv sub acest aspect.

19. De asemenea, în punctul de vedere exprimat în Dosarul nr. 2.089D/2017, Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este, în principal, inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată. Astfel, dispozițiile art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală nu sunt criticate pentru ceea ce conțin, ci pentru ceea ce nu conțin, solicitându-se practic completarea acestora. Or, acceptarea acestei critici ar echivala cu transformarea instanței de contencios constituțional într-un legislator pozitiv, lucru care ar contraveni art. 61 alin. (1) din Constituție.

20. În subsidiar, Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și face trimitere la considerentele Deciziei nr. 23 din 20 ianuarie 2016, paragrafele 17, 18, 21, 23, 26 și 30, care au determinat modificarea dispozițiilor legale criticate astfel încât toate ordonanțele de renunțare la urmărirea penală să fie supuse confirmării unui judecător.

21. Cu privire la critica formulată, arată că dacă judecătorul de cameră preliminară apreciază că obligațiile impuse

suspectului/inculpatului nu sunt proporționale cu situația de fapt rezultată din probele cauzei, judecătorul va proceda potrivit art. 318 alin. (15) teza a doua din Codul de procedură penală. În caz contrar, va confirma ordonanța de renunțare la urmărirea penală. Pe cale de consecință, excepția este neîntemeiată prin raportare la art. 21 din Constituție, întrucât dispozițiile legale criticate nu înlătură posibilitatea pentru persoana împotriva căreia s-a formulat o acuzație penală de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite de lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă și imparțială, stabilită prin lege și într-un termen rezonabil.

22. Dispozițiile art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală nu reglementează aplicarea unei pedepse, astfel încât prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție nu sunt incidente în cauză.

23. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale. Astfel, privite dintr-o perspectivă de ansamblu, criticile de neconstituționalitate țin de modul de interpretare și aplicare a legii, atât în faza de urmărire penală, cât și în cadrul procedurii de renunțare la urmărirea penală. Însă, interpretarea unei legi și aplicarea asupra unor cazuri concrete reprezintă competența exclusivă a instanței de judecată, singura competență să decidă cu privire la sensul, înțelesul și modul de aplicare a normelor criticate într-o situație particulară.

24. Cât privește pretinsa încălcare a art. 23 din Constituție, Avocatul Poporului arată că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere prezumției de nevinovăție de care beneficiază orice persoană până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare și nici principiul legalității pedepsei.

25. Mai mult, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că prezumția de nevinovăție este încălcată „dacă, fără stabilirea legală prealabilă a culpabilității unui învinuit și, îndeosebi, fără ca acesta din urmă să aibă ocazia să-și exercite drepturile de apărare, o decizie judiciară care îl privește reflectă sentimentul că este vinovat” (Hotărârea din 25 martie 1983, pronunțată în Cauza *Minelli împotriva Elveției*).

26. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

27. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

28. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 318 alin. (6) și (15) cu denumirea marginală *Renunțarea la urmărirea penală* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

„(6) Procurorul poate dispune, după consultarea suspectului sau a inculpatului, ca acesta să îndeplinească una sau mai multe dintre următoarele obligații:

a) să înlăture consecințele faptei penale sau să repare paguba produsă ori să convină cu partea civilă o modalitate de reparare a acesteia;

b) să ceară public scuze persoanei vătămate;

c) să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă cuprinsă între 30 și 60 de zile, în afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă;

d) să frecventeze un program de consiliere. [...]

(15) Judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a înscrisurilor noi prezentate și, prin încheiere, admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, judecătorul de cameră preliminară:

a) desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

b) desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și dispune clasarea.”

29. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) referitor la accesul liber la justiție, art. 23 referitor la *Libertatea individuală* și ale art. 126 alin. (1) referitor la realizarea justiției, precum și dispozițiile art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* și ale art. 13 — *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

30. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici parțial similare cu cele invocate în prezenta cauză. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 679 din 6 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.117 din 29 decembrie 2018, paragrafele 20—25, s-a statuat că procurorul, ca titular al dreptului de a exercita acțiunea penală, este cel care decide cu privire la rezultatul urmăririi penale, fie prin trimiterea în judecată a inculpatului, fie prin adoptarea unei alte soluții. Terminarea urmăririi are însă un caracter relativ, întrucât există posibilitatea ca urmărirea penală să fie reluată, actele emise de procuror nebucurându-se de autoritate de lucru judecat.

31. De aceea, procedura de confirmare de către judecătorul de cameră preliminară a renunțării la urmărirea penală, astfel reglementată, constituie o garanție procesuală a caracterului echitabil al actului, acordată participanților la procesul penal, conform dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Ca urmare a instituirii acestor garanții, atât persoana în privința căreia este formulată o acuzație în materie penală, cât și ceilalți participanți la procesul penal au dreptul de a-și apăra interesele procesuale, în mod echitabil, în fața unei instanțe independente și imparțiale, instituite prin lege. În acest sens, potrivit art. 318 alin. (12) și (13) din Codul de procedură penală, ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală se comunică în copie, după caz, persoanei care a făcut sesizarea, părților, suspectului, persoanei vătămate și altor persoane interesate și se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, care va dispune citarea persoanelor mai sus menționate.

32. Curtea a mai reținut că renunțarea la urmărirea penală reprezintă o cauză de stingere a acțiunii penale și, totodată, o soluție de netrimiteră în judecată introdusă de legiuitor în arhitectura dreptului procesual penal român, care are la bază principiul oportunității, așa cum este prevăzut în art. 7 alin. (2) din Codul de procedură penală, potrivit căruia „în cazurile și în condițiile prevăzute expres de lege, procurorul poate renunța la exercitarea acțiunii penale dacă, în raport cu elementele concrete ale cauzei, nu există un interes public în realizarea obiectului acesteia”.

33. **Oportunitatea continuării cercetărilor și aprecierea interesului public** în urmărirea infracțiunii **presupun**, dincolo de criteriile prevăzute de dispozițiile art. 318 alin. (1)—(3) din Codul de procedură penală, și o evaluare a cheltuielilor și resurselor investite în cercetarea unei infracțiuni, urmărindu-se ca acestea să fie proporționale cu valoarea socială ocrotită de legea penală, o evaluare a eficienței aplicării unei eventuale pedepse, **luarea în considerare a unei sancțiuni alternative pedepsei, care ar fi aptă să corecteze comportamentul infractorului, dacă acesta este cunoscut, sau o evaluare a gradului de afectare a interesului particular manifestat de persoana vătămată în urmărirea infracțiunii.** De aceea, pentru constatarea existenței/inexistenței unui interes public în urmărirea unei infracțiuni este necesar, pe de o parte, ca aceasta să fie, *in abstracto*, de o gravitate redusă, obiectivată printr-un anumit regim sancționator, iar, pe de altă parte, *in concreto*, fapta săvârșită să nu prezinte un pericol social major, luându-se în considerare conținutul faptei, modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit, împrejurările concrete de săvârșire sau urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

34. De asemenea, critica materializată prin trimiterea la Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, paragraful 27, potrivit căreia, prin posibilitatea procurorului de a dispune suspectului/ inculpatului să îndeplinească una sau mai multe obligații acesta se plasează pe poziția de judecător al cauzelor, nu poate fi primită, nemaifiind de actualitate, deoarece, la momentul pronunțării deciziei mai sus menționate, art. 318 din Codul de procedură penală **avea o cu totul altă configurație care permitea procurorului să renunțe la urmărirea penală fără ca actul său să fie supus controlului și încuviințării instanței de judecată.** Astfel, așa cum rezultă din Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016 (paragrafele 18 și 33), Curtea Constituțională a verificat, cu acel prilej, dacă exercitarea acestei atribuții de către procuror, fără încuviințarea instanței de judecată, este sau nu de natură a-l plasa pe acesta în situația de a înfăptui un act de justiție, intrând în sfera prerogativelor instanțelor judecătorești. Practic prin această decizie nu s-a cenzurat nimic cu privire la instituirea/stabilirea de către procuror în sarcina suspectului/inculpatului a anumitor obligații, ci **s-a cenzurat posibilitatea acestuia de a realiza prin ordonanța pronunțată un act de înfăptuire a justiției.** Or, în cazul de față, potrivit art. 318 alin. (12), (14) și (15) din Codul de procedură penală, ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

35. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția Deciziei nr. 679 din 6 noiembrie 2018, mai sus menționată, își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

36. Distinct de argumentele mai sus menționate, Curtea constată că esența criticilor formulate constă în împrejurarea că judecătorului de cameră preliminară îi este stărbită libertatea constituțională de a înfăptui deplin un act de justiție în acord cu exigențele unui proces echitabil, deoarece cu prilejul verificării legalității și temeiniciei soluției de renunțare la urmărirea penală nu are nici posibilitatea cenzurării conținutului sau a înlăturării uneia sau mai multor dintre obligațiile impuse de procuror în aplicarea art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală, nici posibilitatea instituirii uneia sau mai multor obligații, dacă procurorul nu a înțeles să le instituie.

37. Cu alte cuvinte, ceea ce se urmărește prin aceste critici constă în posibilitatea judecătorului de a dispune în locul procurorului luarea sau eliminarea unor obligații, respectiv

posibilitatea acestuia de a modifica/completa ordonanța procurorului, cu menținerea însă a soluției de renunțare la urmărirea penală.

38. Curtea reține cu privire la aceste critici de neconstituționalitate că, spre deosebire de renunțarea la aplicarea unei pedepse care este o instituție de drept material ce privește, în sens larg, individualizarea judiciară a sancțiunii penale și care poate fi realizată doar de către un judecător/o instanță de judecată, **renunțarea la urmărirea penală este o modalitate de soluționare a cauzei în faza de urmărire penală** și ține de aprecierea asupra oportunității cercetării penale, cu atât mai mult cu cât, în cursul urmăririi penale, procurorul este cel care realizează funcția de urmărire penală, care implică întreaga activitate de la demararea fazei până la finalizarea sa, prin stabilirea uneia dintre soluțiile reglementate de art. 327 din Codul de procedură penală.

39. Faptul dispunerii de către procuror a unor obligații, conform art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală, constituie o aplicare a dispoziției constituționale prevăzute în art. 131 referitoare la *Rolul Ministerului Public*, având ca teme calitatea procurorului de titular al dreptului de a efectua și de a supraveghea urmărirea penală, prevăzută la art. 56 din Codul de procedură penală. Obligațiile prevăzute în art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală sunt stabilite după ce procurorul se consultă cu suspectul sau inculpatul, astfel încât să fie aplicate măsuri rezonabile și acceptabile pentru acesta și să fie evitate situațiile de revocare a renunțării la urmărirea penală, cuprinse în art. 318 alin. (9) din Codul de procedură penală. Procedura consultării este relevantă și pentru a da eficiență dispozițiilor care conferă posibilitatea suspectului/inculpatului de a solicita continuarea urmăririi penale, dacă acesta consideră că nu este vinovat de săvârșirea faptei imputate. Totodată, **această consultare trebuie înțeleasă prin prisma rolului procurorului, ca reprezentant al Ministerului Public, de a decide dacă există sau nu interes public în continuarea urmăririi penale** a unei fapte și a unui făptuitor, interes public care nu poate face obiectul unei negocieri cu suspectul/inculpatul. Așadar, această consultare nu înseamnă negociere, ci semnifică, mai întâi, stabilirea obligațiilor de către procuror, în deplină libertate de decizie în limitele legale, iar mai apoi chestionarea făptuitorului asupra împrejurării dacă înțelege să respecte — pentru viitor — aceste obligații. **În ipoteza în care suspectul/inculpatul își manifestă de la bun început intenția de a nu se supune obligațiilor stabilite, interesul public nu va mai fi acela de a se renunța la urmărirea penală, ci de a se dispune, eventual, trimiterea în judecată.**

Această interpretare rezultă din consecințele prevăzute de lege în cazul în care, la expirarea termenelor stabilite, suspectul/inculpatul nu și-a respectat cu rea-credință obligațiile impuse, și anume revocarea ordonanței de renunțare la urmărirea penală — art. 318 alin. (9) din Codul de procedură penală — și redeschiderea urmăririi penale — art. 335 alin. (3) din Codul de procedură penală. Totodată, potrivit Legii nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 14 august 2013, legiuitorul a reglementat modul și condițiile în care sunt executate obligațiile impuse de procuror în cazul dispunerii renunțării la urmărirea penală (a se vedea art. 87 și următoarele din Legea nr. 253/2013).

40. Întreaga procedură reglementată de art. 318 din Codul de procedură penală nu vizează lipsa de vinovăție, ci, dimpotrivă, vinovăția suspectului/inculpatului **pentru a cărui faptă comisă nu există un interes public de urmărire.**

41. De aceea, dispunerea soluției de renunțare la urmărirea penală se circumscrie unui scop determinat care constă în **inexistența interesului public în urmărirea penală, scop care** — în funcție de tipul infracțiunii pentru care s-au făcut cercetări, care presupune sau nu o persoană vătămată, care implică sau nu o pagubă etc. —, **este realizat și prin posibilitatea dispunerii, după consultarea suspectului sau a inculpatului, a unor obligații de a face, care, odată apreciate ca fiind necesare, nu mai pot fi cenzurate sau înlăturate separat, ci numai odată cu ordonanța de renunțare la urmărirea penală, contopindu-se sinergic cu aceasta pentru îndeplinirea aceleiași funcțiuni.** În acest fel, soluția renunțării la urmărirea penală poate fi individualizată și apreciată din perspectiva legalității și temeiniciei, în funcție de informațiile existente despre faptă și despre persoana făptuitorului, informații care permit aprecierea tuturor criteriilor ce determină dispunerea sa. Prin urmare, cu prilejul verificării ordonanței prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, judecătorul de drepturi și libertăți va aprecia, în ansamblu, pe de o parte, dacă legea prevede pedeapsa amenzii sau închisorii de cel mult 7 ani pentru infracțiunea pentru care s-au făcut cercetări și, pe de altă parte, dacă analiza procurorului asupra inexistenței interesului public subzistă. În măsura în care unul dintre aceste două elemente nu se confirmă, în acord cu art. 318 alin. (15) lit. a) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară respinge cererea de confirmare și desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală. **Cu alte cuvinte, analiza interesului public** în raport cu conținutul faptei și împrejurările concrete de săvârșire a acesteia, cu modul și mijloacele de săvârșire a faptei, cu scopul urmărit, cu urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii, cu eforturile organelor de urmărirea penală necesare pentru desfășurarea procesului penal prin raportare la gravitatea faptei și la timpul scurs de la data săvârșirii acesteia, cu atitudinea procesuală a persoanei vătămate și cu existența unei disproporții vădite între cheltuielile pe care le-ar implica desfășurarea procesului penal și gravitatea urmărilor produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii

implică și analiza necesității dispunerii ori, dimpotrivă, a nedispunerii vreuneia dintre obligațiile prevăzute la art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală, deoarece acestea nu pot fi luate ca urmare a unei aprecieri discreționare a procurorului, în absența fundamentării dispunerii în baza criteriilor mai sus enumerate ce justifică interesul public. Cu alte cuvinte, odată dispusă/dispuse, obligația/obligățiile stabilită/stabilite face/fac un tot unitar cu ordonanța de renunțare la urmărirea penală, pe care o întregesc/întregesc. Pentru acest motiv, cu prilejul verificării legalității ordonanței, judecătorul de drepturi și libertăți nu se poate opri la aprecierea legalității și temeiniciei sale făcând abstracție de existența ori inexistența stabilirii, în mod legal, în sarcina suspectului/inculpatului a vreunei obligații, motiv pentru care o obligație în contradicție cu legea **atrage după sine ilegalitatea ordonanței și nu a obligației,** întrucât, așa cum s-a arătat, instituirea sau nu a obligației justifică, alături de alte elemente, atingerea scopului renunțării la urmărirea penală. Așa fiind, **obligațiile nu au o identitate proprie și fac parte din ordonanța de renunțare la urmărirea penală,** care poate fi cenzurată și sub acest aspect de către judecătorul de cameră preliminară.

42. Așa fiind, dispozițiile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât acestea au fost reglementate tocmai în scopul bunei desfășurări a procesului penal în acord cu lipsa interesului public în urmărirea penală.

43. În continuare, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 23 alin. (12) din Constituție referitor la legalitatea pedepsei, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză, întrucât textul criticat reglementează cu privire la dispunerea sau nu, cu prilejul pronunțării unei soluții de renunțare la urmărirea penală, a luării unor obligații, care, prin natura lor, nu constituie o pedeapsă penală în sensul prevederilor art. 53 și următoarele din Codul penal.

44. Tot astfel, nici dispozițiile art. 7 din Convenție nu sunt aplicabile în cauză, deoarece acestea au în vedere norme de drept penal substanțial care prevăd infracțiuni sau pedepse penale, și nu norme procesual penale referitoare la obligațiile accesorii unor soluții de renunțare la urmărirea penală prin care se soluționează o cauză penală prin netrimiteră în judecată.

45. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Judecătoria Câmpulung în Dosarul nr. 1.251/205/2017 și de Ilie Onuț în Dosarul nr. 1.765/314/2017 al Judecătoria Suceava și constată că dispozițiile art. 318 alin. (6) și (15) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Câmpulung și Judecătoria Suceava și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 6 iunie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unor ofițeri din Ministerul Apărării Naționale

Având în vedere dispozițiile art. 6 din Legea nr. 573/2004 privind Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru ofițeri, funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, și preoți militari, cu modificările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 573/2004, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — La data de 1 decembrie 2019 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale ofițerilor nominalizați în anexa nr. 1.

Art. 2. — La data de 1 decembrie 2019 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 20 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale ofițerilor nominalizați în anexa nr. 2.

Art. 3. — La data de 1 decembrie 2019 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 25 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale ofițerilor nominalizați în anexa nr. 3.

Art. 4. — Anexele nr. 1—3* fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Gabriel-Beniamin Leș

Contrasemnează:

Șeful Direcției generale management resurse umane,
general-maior **Liviu-Marilen Lungulescu**

București, 2 octombrie 2019.
Nr. M.192.

* Anexele nr. 1—3 nu se publică, fiind informații clasificate.

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unor preoți militari din Ministerul Apărării Naționale

Având în vedere dispozițiile art. 6 din Legea nr. 573/2004 privind Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru ofițeri, funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, și preoți militari, cu modificările ulterioare, și art. 19 alin. (2) din Legea nr. 195/2000 privind constituirea și organizarea clerului militar, în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 573/2004, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — La data de 1 decembrie 2019 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale preoților militari nominalizați în anexa nr. 1.

Art. 2. — La data de 1 decembrie 2019 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 20 de ani de activitate în

domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale preoților militari nominalizați în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2* fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Gabriel-Beniamin Leș

Contrasemnează:

Șeful Direcției generale management resurse umane,
general-maior **Liviu-Marilen Lungulescu**

București, 2 octombrie 2019.
Nr. M.193.

* Anexele nr. 1 și 2 nu se publică, fiind informații clasificate.

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN**privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unor maiștri militari și subofițeri din Ministerul Apărării Naționale**

Având în vedere dispozițiile art. 6 din Legea nr. 574/2004 privind Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru maiștri militari, subofițeri, soldați și gradați profesioniști și pentru funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 574/2004, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — La data de 1 decembrie 2019 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale maiștrilor militari și subofițerilor nominalizați în anexa nr. 1.

Art. 2. — La data de 1 decembrie 2019 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 20 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale maiștrilor militari și subofițerilor nominalizați în anexa nr. 2.

Art. 3. — La data de 1 decembrie 2019 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și securității naționale maiștrilor militari și subofițerilor nominalizați în anexa nr. 3.

Art. 4. — Anexele nr. 1—3* fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Gabriel-Beniamin Leș

Contrasemnează:
Șeful Direcției generale management resurse umane,
general-maior **Liviu-Marilen Lungulescu**

București, 2 octombrie 2019.
Nr. M.194.

* Anexele nr. 1—3 nu se publică, fiind informații clasificate.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AUTORITATEA PENTRU SUPRAVEGHEREA PUBLICĂ A ACTIVITĂȚII DE AUDIT STATUTAR

ORDIN**pentru modificarea și completarea Normelor privind organizarea și desfășurarea examenului de competență profesională, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 135/2018**

În temeiul prevederilor art. 7—11, art. 51, art. 74 și art. 75 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, având în vedere prevederile art. 77 alin. (2) și (3) din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, ținând cont de prevederile Regulamentului (UE) nr. 537/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei,

președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar emite prezentul ordin.

Art. I. — Normele privind organizarea și desfășurarea examenului de competență profesională, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 135/2018, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 829 din 27 septembrie 2018, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Dosarele de înscriere la examenul de competență se depun personal, prin delegat (cu împuternicire simplă), prin poștă sau curier, la sediul ASPAAS, în termenul stabilit și anunțat pe site-ul ASPAAS, conform prevederilor art. 9 alin. (2).”

2. La articolul 4 alineatul (3), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) diploma de licență, în copie certificată pentru conformitate cu originalul (candidatul se va prezenta la sediul ASPAAS cu diploma

în original sau copie legalizată și cu xerocopie pe care personalul ASPAAS care preia dosarul de înscriere va constata conformitatea cu originalul) sau în copie legalizată, pentru situațiile în care dosarele se transmit prin poștă sau curier la sediul ASPAAS;”.

3. La articolul 4 alineatul (3), litera d) se abrogă.

4. La articolul 4 alineatul (3), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) orice alt document solicitat de ASPAAS în procesul de analiză (de exemplu, copie după certificatul de căsătorie, în cazul în care numele candidatului din actul de identitate diferă de numele din diploma de licență).”

5. La articolul 4, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) Registrul candidaților centralizează următoarele informații:
a) numele și prenumele candidaților, ordonați alfabetic;
b) numărul legitimației individuale de examen;”.

6. La articolul 5, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) Candidatul care nu a promovat niciuna dintre probele examenului de competență sau cea de-a doua probă a examenului de competență în cadrul unei sesiuni ordinare sau extraordinare se poate prezenta la o altă sesiune ordinară sau extraordinară pentru a resușine ambele probe, respectiv proba a doua nepromovată a examenului.”

7. La articolul 5, după alineatul (12) se introduce un nou alineat, alineatul (12¹), cu următorul cuprins:

„(12¹) În cazul în care candidatul a promovat ambele probe ale examenului de competență, dar nu a fost obținută nota minimă de promovare a examenului, respectiv nota 7, ca medie aritmetică a celor două probe, candidatul poate susține încă o dată a doua probă.”

8. La articolul 5, alineatul (17) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(17) Certificatele de absolvire/Diplomele de auditor financiar se înmânează, personal, persoanelor fizice titulare pe baza actului de identitate, la registratura/secretariatul ASPAAS. Pentru înmânarea certificatelor de absolvire/diplomelor de auditor financiar ASPAAS poate organiza o ceremonie de acordare.”

9. La articolul 7, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cadrul comisiei de examinare funcționează subcomisii cu atribuții specifice: de elaborare a subiectelor de examen, pentru organizarea și desfășurarea examenului, de corectare a lucrărilor și de soluționare a contestațiilor.”

10. La articolul 7, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Subcomisiile de examinare se constituie prin decizie a președintelui ASPAAS.”

11. La articolul 7, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Numărul membrilor și componența subcomisiilor pentru organizarea și desfășurarea examenului, de corectare a lucrărilor și de soluționare a contestațiilor pentru o anumită sesiune de examen se stabilesc în funcție și de numărul de candidați înscriși la examen, prin decizie a președintelui ASPAAS, emisă, de regulă, în termen de 5 zile de la validarea dosarelor de înscriere și elaborarea listei candidaților. Subcomisia de elaborare a subiectelor se poate constitui prin decizie separată anterior, pentru a se asigura elaborarea subiectelor în timp util, însă prestarea activității va demara după elaborarea listei candidaților, pentru a se evita eventualele situații de incompatibilitate și conflicte de interes.”

12. La articolul 7, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) De regulă, subcomisiile își exercită atribuțiile în prezența tuturor membrilor.”

13. La articolul 8, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Comisia de examinare are următoarele atribuții, prin subcomisiile cu funcții specifice:

A. Subcomisia de elaborare subiecte

a) elaborează subiectele aferente examenului de competență profesională în conformitate cu tematica și bibliografia stabilite de ASPAAS. Subiectele se elaborează în 2 (două) variante, iar varianta de subiect selectată pentru examen se extrage de către un membru al Comisiei de examinare cu 24 de ore înainte de începerea examenului;

b) elaborează baremul de evaluare și notare pentru fiecare probă din cadrul examenului.

B. Subcomisia pentru organizarea și desfășurarea examenului

a) organizează, controlează și îndrumă acțiunile care vizează desfășurarea examenului;

b) asigură instruirea persoanelor care supraveghează candidații în sălile de examen (responsabili de sală și supraveghetori);

c) asigură multiplicarea subiectelor la fiecare probă, în condiții de confidențialitate și transparență.

C. Subcomisia de corectare

a) corectează lucrările în condițiile stabilite prin prezentele norme, cu respectarea baremelor pentru fiecare subiect în parte;

b) asigură organizarea procesului de deschidere a lucrărilor de examen;

c) consemnează notele de pe lucrări în catalog;

d) semnează în catalogul de examinare.

D. Subcomisia de contestații

a) recorectează lucrările contestate în condițiile stabilite prin prezentele norme, cu respectarea baremelor pentru fiecare subiect în parte;

b) asigură organizarea procesului de redeschidere a lucrărilor de examen;

c) consemnează notele de pe lucrări în catalog;

d) semnează în catalogul de contestații.”

14. La articolul 8, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Atribuțiile președintelui Comisiei de examinare sunt următoarele:

a) coordonează activitatea membrilor Comisiei;

b) asigură concilierea notelor între corectori, în cazul în care există o diferență mai mare sau egală cu 1 (un) punct între corectori, atât la testul privind cunoștințele teoretice, cât și la testul de aplicare în practică a cunoștințelor teoretice. În cazul în care concilierea nu se realizează, se procedează la reevaluarea lucrării respective de către un alt corector, nota acordată de acesta fiind cea finală.”

15. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:**„ARTICOLUL 9****Organizarea examenului de competență profesională**

(1) Perioada de desfășurare a sesiunii de examen, centrul/centrele de examinare și tematica și bibliografia de examen se stabilesc prin decizie a președintelui ASPAAS.

(2) ASPAAS publică pe site-ul propriu tematica și bibliografia de examen și alte informații potrivit alin. (1), de regulă cu 45 de zile înainte de data stabilită pentru susținerea primei probe de examen.”

16. La articolul 10 alineatul (5), litera i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„i) se asigură că niciun candidat nu părăsește sala în timpul examenului pentru a reveni, în afara situațiilor excepționale conform art. 11 alin. (10);”

17. La articolul 11, alineatul (11) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(11) Orice detalii, nelămuriri sau eventuale erori referitoare la subiectele distribuite sunt clarificate pe parcursul examenului de către membrii subcomisiei de elaborare subiecte din cadrul comisiei de examinare.”

18. La articolul 11, alineatul (14) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(14) Responsabilii de sală vor întocmi pentru fiecare sală de examen o situație care să cuprindă:

a) numărul de candidați absenți/prezenți raportat la numărul de lucrări;

b) numele responsabilului de sală;

c) numele supraveghetorilor de sală.”

19. La articolul 13, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) Rezultatele examenului de competență sunt validate de către membrii subcomisiei de corectare și sunt publicate pe site-ul ASPAAS.”

20. La articolul 14, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Contestațiile se soluționează de cel puțin un membru al subcomisiei de contestații, care nu a participat la corectarea inițială a respectivei lucrări.”

21. Anexa la norme se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar,
Cristiana Doina Tudor

București, 7 octombrie 2019.
Nr. 573.

ANEXĂ
(Anexa la norme)

**CERERE DE ÎNSCRIERE
la examenul de competență profesională**

Subsemnatul/Subsemnata,, născut/ă la data de în localitatea, județul/sectorul, cu domiciliul în localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, legitimat/ă cu buletinul/carta de identitate/pașaportul seria nr., eliberat/ă de la data de, cod numeric personal (CNP), solicit înscrierea la examenul de competență profesională organizat de Autoritatea pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar (ASPAAS) sesiunea

Anexez la prezenta cerere următoarele documente:

a) diploma de licență, în copie certificată pentru conformitate/în copie legalizată;

b) copia actului de identitate în termen de valabilitate;

c) certificat de cazier judiciar aflat în termen de valabilitate;

d) declarația privind respectarea condiției de bună reputație;

e) orice alt document solicitat de ASPAAS în procesul de analiză (de exemplu, copie după certificatul de căsătorie, în cazul în care numele candidatului din actul de identitate diferă de numele din diploma de licență).

Menționez că SUNT/NU SUNT membru la următoarele organisme profesionale de profil din țară sau din străinătate

Adresă de e-mail:

Telefon:

Adresa de corespondență: localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., sectorul/județul

Subsemnatul/Subsemnata, cunoscând prevederile art. 322, 323 și 326 din Codul penal privind falsul în înscrisuri sub semnătură privată, uzul de fals și falsul în declarații, declar că informațiile furnizate sunt corecte și complete și că sunt de acord cu stocarea, utilizarea și prelucrarea de către ASPAAS a datelor cu caracter personal în exercitarea atribuțiilor legale.

Data:

Semnătura

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

**pentru completarea Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.232/2013
privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular
Grădinița cu Program Prolungit „Paradisul Prichindeilor” din municipiul Cluj-Napoca**

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.258/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare ale Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP), cu modificările ulterioare,

luând în considerare prevederile art. 25 alin. (2) din Ordinul ministrului educației naționale nr. 5.235/2018 pentru aprobarea Metodologiei privind fundamentarea cifrei de școlarizare pentru învățământul preuniversitar de stat, evidența efectivelor de antepreșcolari, preșcolari și elevi școlarizați în unitățile de învățământ particular, precum și emiterea avizului conform în vederea organizării rețelei unităților de învățământ preuniversitar pentru anul școlar 2019—2020, cu modificările ulterioare,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 10 din 24.06.2019,

în temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale, interimar, emite prezentul ordin.

Art. I. — După articolul 1 al Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.232/2013 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu Program Prelungit „Paradisul Prichindeilor” din municipiul Cluj-Napoca, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 1 august 2013, se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins:

„Art. 11. — Începând cu anul școlar 2019—2020, activitatea de învățământ a Grădiniței cu Program Prelungit «Paradisul Prichindeilor» din municipiul Cluj-Napoca se va desfășura și în sediul din Strada Măceșului nr. 3, municipiul Cluj-Napoca,

județul Cluj. Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu Program Prelungit «Paradisul Prichindeilor» din municipiul Cluj-Napoca are o capacitate maximă de școlarizare de 15 formațiuni de studiu într-un singur schimb, constituită din 8 formațiuni de studiu într-un singur schimb pentru sediul din strada Constantin Brâncoveanu nr. 22, municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj, precum și 7 formațiuni de studiu într-un singur schimb pentru sediul din Strada Măceșului nr. 3, municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj.”

Art. II. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale, interimar,
Valer-Daniel Breaz

București, 30 august 2019.
Nr. 5.071.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

pentru completarea Ordinului ministrului educației naționale nr. 3.618/2014 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Anastasia Popescu” din municipiul București

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.258/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP), cu modificările ulterioare, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 48/2018 privind drepturile elevilor școlarizați în unități de învățământ înființate în procesul de organizare a rețelei școlare și pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, luând în considerare prevederile art. 25 alin. (2) din Ordinul ministrului educației naționale nr. 5.235/2018 pentru aprobarea Metodologiei privind fundamentarea cifrei de școlarizare pentru învățământul preuniversitar de stat, evidența efectivelor de antepreșcolari, preșcolari și elevi școlarizați în unitățile de învățământ particular, precum și emiterea avizului conform în vederea organizării rețelei unităților de învățământ preuniversitar pentru anul școlar 2019—2020, cu modificările ulterioare, ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar, în temeiul prevederilor Hotărârii Consiliului Local al sectorului 2 din municipiul București nr. 113/22.08.2016, luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 15 din 28.08.2019, în temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale, interimar, emite prezentul ordin.

Art. I. — După primul alineat al articolului 2 al Ordinului ministrului educației naționale nr. 3.618/2014 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Anastasia Popescu” din municipiul București, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 498 din 4 iulie 2014, se introduc două noi alineate, alineatele (2) și (3), cu următorul cuprins:

„(2) Începând cu anul școlar 2019—2020, activitatea de învățământ a Liceului Pedagogic «Anastasia Popescu» din

municipiul București se va desfășura și în sediul din Strada Zborului nr. 7—9, sectorul 3, municipiul București.

(3) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Liceul Pedagogic «Anastasia Popescu» din municipiul București are, pentru sediul din Strada Zborului nr. 7—9, sectorul 3, municipiul București, o capacitate maximă de școlarizare de 25 de formațiuni de studiu în 2 schimburi (maximum 18 formațiuni de studiu/schimbul 1 și maximum 7 formațiuni de studiu/schimbul 2).”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale, interimar,
Valer-Daniel Breaz

București, 30 august 2019.
Nr. 5.078.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

